



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἐνιакόσα καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅκτ' ὦ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκ' ἀφ' ὧν φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιπέντε μηνὸς Αὐγούστου,
καιρὸς ὥραϊος μεγάλου γούστου.

Χίλια τετρακόσα καὶ τριαντατρία,
κουραμπιεδοσύνη καὶ φιλοπατρία.

Σ' ἓνα Παλάτι λησμονημένον Νοσοκομεῖον τραυματισμένων.

Φ.—Νὰ τὸ Παλάτι τὸ παλῆό... τὰ πάντα μία χίμαι-
[ρα...]

Νοσοκομεῖον ἔγινε τῶν πληγωμένων σήμερα.

Κύττα πῶς ἔγινε καὶ αὐτό,
βοῇ Περικλῆ μεσκίνη...
τοῦτ' ἀνὰ φαίνεται γραπτὸ
ρημάδι ν' ἀπομείνῃ.

Νὰ τὸ Παλάτι τὸ τρανό,
ποῦ μένει χρόνους ἀδειανό,

Νοσοκομεῖον ἔγινε τῶν πληγωμένων τώρα,
καὶ νέα νοσηλεύονται παιδιὰ τροπαιοφόρα.

Στοὺς θρόνους τοὺς Βασιλικούς
τὸ Γένος βασιλεύει,
καὶ τραυματίας ἔθνικους
ἀγρύπνως νοσηλεύει.

Νὰ τ' Ἀνάκτορα τὰ πρῶτα,
ποῦ μεγάλα γεγονότα
τάφεραν σὲ τόσο χάλι.

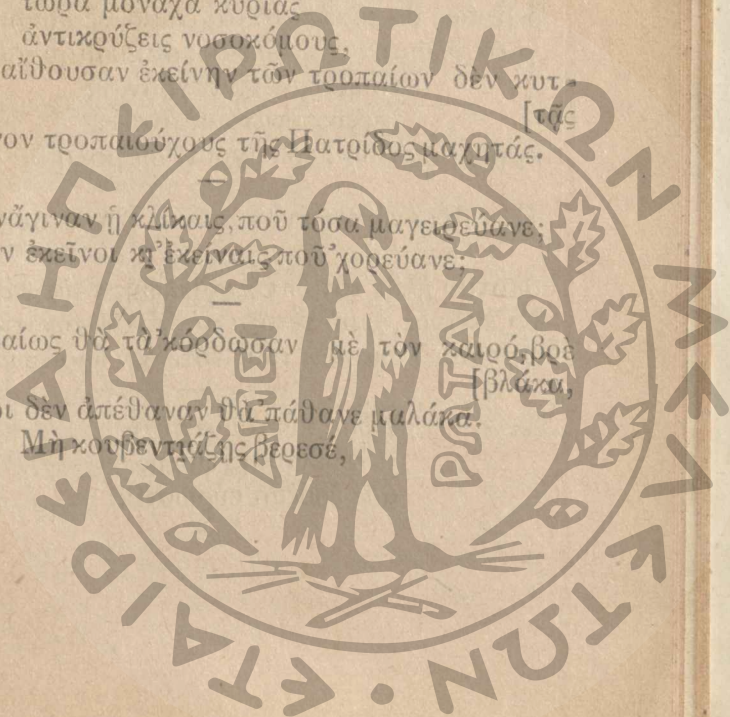
Νὰ καὶ ἡ σάλα τοῦ χοροῦ...
ἔδω μέσα πρὸ καιροῦ
πόσοι δὲν γινῆκαν μπάλοι.

Τι δὲν κάνεις, τι δὲν κάνεις μὲ τὸ διάβα σου, καιρέ...
ποῦναι τώρα τὸ παρκέτο;
ποῦ καὶ ἐκεῖνα, Περικλέτο,
τῶν Πριγκήπων τὰ καρέ;

Μὴ θαρρῆς πῶς χορευτριάς
θ' ἀπαντήσωμεν ἐξώμους,
τώρα μοναχὰ κυρίας
ἀντικρύξεις νοσοκόμους,
καὶ στήν αἴθουσαν ἐκείνην τῶν τροπαίων δὲν γυτ-
[τα]

Π.—Τὶ νᾶγιναν ἡ κλῆσις, ποῦ τόσα μαγειρεύανε;
τὶ νᾶγιναν ἐκεῖνοι καὶ ἐκεῖνα ποῦ χορεύανε;

Φ.—Βεβαίως θὰ τὰ κοδῶσαν μὲ τὸν καιρό, βοῇ
[βλάκα],
μὰ καὶ ὅσοι δὲν ἀπέθαναν θὰ πάθανε καλὰ κα.
Μὴ κορβεντὰς βερεσε,



μὴ χάσῃς κεχηναῖος,
ὁ κόσμος πάληωσε γιὰ σέ,
μὰ γι' ἄλλους εἶναι νέος.

Μὰ πλῆθος κι' ἐκ τοῦ νέου, πρὶν ἔλθουν τὰ γεράματα,
ἔπαθε ξεμωράματα,
καὶ μοναχὰ γιὰ χρήματα
ἔχει παραληρήματα.

Π. — Νάτο τὸ παλιὸ Παλάτι,
ποῦ καντιάδες πότε πότε
ἴκαναμε σὰν πατριῶται,
καὶ τοῦ λέγαμε σπολλάτη.

Ποῦ τὸ πλῆθος ἐρπετῶν,
ὅπου Βασιλεῖς φαιδρύνει;
τώρα δόξα μαχητῶν
τοὺς θαλάμους του λαμπρύνει.

Νὰ τ' Ἀνάκτορα τὰ πρῶτα, νάτα νάτα τὰ παλιὰ,
ποῦχουνε τὸ Γένος τώρα δαφνηφόρο Βασιληᾶ.

Τώρ' ἄς κάψουμε λιβάνια,
τὼρ' ἄς κάνουμε μετάνοια

ὄχι σὲ χρυσοστολιστῶν αὐλοδούλων ἀρχοντιαῖς,
ἀλλὰ μὲρὸς σὲ παλληκάρια, σὲ Πατριδος λεβεντιαῖς.

Φ. — Ἦλθε σὲ τοῦτα μιὰ φορὰ κι' ὁ Κάϊζερ ὁ μπόγι-
[ας,

ὁ κρανοφόρος ἀδελφὸς μιᾶς Βασιλίσσης τζόγιας.
Ἦγγε καὶ στήν Ἀκρόπολι τὸ θρέμμα τοῦ διαβόλου
κι' εἶδε τὸν Παρθενῶνα,
ἀλλ' ὅμως πνεῦμα λευθεριᾶς δὲν φτέρωσε καθόλου
τὴν Πρωσσικὴ Κορῶνα.

Κι' ἂν ἀπὸ τότε μοῦλεγε κανένας, ἀδελφέ μου,
πῶς τοῦτος ὁ δυνάστης
θᾶναι κι' ὁ μέλλον δράστης
τοῦ φοβεροῦ πολέμου.

Βεβαίως μὲ τὰ νύχια μου θὰ τοῦβγαζα τὰ μάτια,
βεβαίως θὰ τὸν ἔκανα παρτσάδες καὶ κομμάτια,
γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν πόλεμο τοῦ κόσμου τὸν ἰνφάμε
τραβοῦμε πέντε χρόνους
δεινῶν ἀφάτων πόνους,
κι' ὅλοι ῥωτοῦν περιεργοὶ τί διάβολο θὰ φᾶμε.

Π. — Κι' ἐγὼ τὸν ἐνθυμοῦμαι σὲ τούτους τοὺς θαλά-
[μους,

ὁπότεν ἦλθε τότε στής ἀδελφῆς τοὺς γάμους.
Κι' ἐκεῖνος, ὅπου τέτοια μᾶς ἀναιψε φωτιά,
εἰς τοὺς Ῥωμηοὺς τοὺς τότε δὲν ἔρριξε ματιᾶ.

Φ. — Τώρα κύτταξ' εὐτυχῆς
τί λεβέντικης ψυχῆς
μᾶς ἐδόξασ' εὐρωστία.

Κι' ἀνυμνεῖτε πληγωμένους
κι' ἄλλους ἥρωας τοῦ Γένους,
ποῦ τοὺς πρέπουν ἀριστεία.

**Συμβουλὴ σουδὰρὰ
σ' ὅσους ἔχουν παρὰ.**

Φ. — Καὶ τώρα πάω, βλάμη...

Π. — Ποῦ πᾶς, βρὲ τσαναμπέτη;

Φ. — Ἐκεῖ ποῦ τὸν παρὰ του πᾶς σὸ φῶρον καταθέτει.

Τῶν Χρηματιστηρίων ἀπόφευγε τὰ κάζα,
γιατὶ μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ
χάνει κανεὶς λεφτὰ
χωρὶς νὰ πιάνη μπάζα.

Κι' ὅποιος μ' αὐτὰ μπερδεύεται ξεύρεις τί χάλι ποῦχει,
κι' εἶδα, μπροστά μου μερικοὺς
τῶν περιχώρων χωρικοὺς
νὰ κρύβουνε χιλιάρικα στὸ τρύπιο τῶν τσαρουῆ.

Κι' ἐγὼ τοὺς λέω: βρὲ παιδιά, δὲν ξέρετε πῶς' χάρηκα
ποῦ μὲ τὸν πόλεμο καὶ σεῖς γεμίσατε χιλιάρικα,
ὅμως μὲς' στὰ τσαρούχια σας γιατί τὰ παρακρύβετε;
κι' ἢ κίνησις τοῦ ποδαριοῦ δὲν γίνετ' ἐλευθέρᾳ
καὶ τὸ χιλιάρικο χαρτὶ μὲς' στὸ παποῦτσι τρίβεται,
καὶ λίαν ἐνδεχόμενον νὰ λιώσῃ καμμιὰ μέρα.

Γιὰ νὰ μὴ δῆτε τὸ λοιπὸν τὰ πλούτη σας χαμένα
νὰ πάρετ' ἔντοκα καὶ σεῖς γραμμάτια μ' ἔμένα,
κι' εὐδαίμονες νὰ φύγετε γιὰ τὸ χωριὸ σας πάλι
μὲ ξένοιαστο κεφάλι.

Ὡς ποῦ καὶ σεῖς καμμιὰ φορὰ
μὲ φορτωμένο κουμπάρῳ
νὰ μετοικήσετε τρανοὶ
εἰς τὰς Ἀθήνας μέσα,
καὶ κάθε Βλάχα νὰ γενῇ
μιὰ φιφτυτοῦ κοντέσα.

Εἶθε καὶ σὰς νὰ ψάλλωμεν ὡς Ἐμιγκρέδων γόνους,
ὅμως καὶ σὺ, βρὲ μπουνταλά,
ἀνέχῃς τίποτα ψιλὰ
ἀπὸ τοῦ Σέγκ τοὺς χρόνους.

Κι' ἂν, δίχως νὰ σιοτίξῃσαι,
θᾶλῃς καὶ νὰ σιοτίξῃσαι
καὶ νὰ φορῇς ἱμάτια.

Πάν χρημα, Περικλέτο,
μ' ἔντοκ' ἀσφάλισέ το
καὶ σίγουρα γραμμάτια.